

[Madsen-Mygdal.]

den sønderjydske Befolknings Kapital. Det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen har ikke Ret i at sige, at det er den sønderjydske Befolknings egen Skyld; naar de laaner, skal der to om det, en, der giver, og en, der tager, og der var Spekulation, og de fik deres Gæld sløffet, og hvis det var gaaet galt for nogle, har de selv Skylden, fordi de havde spekuleret og havde spekuleret uheldigt. Jeg vil hertil sige, at der er sket det faktiske, at hele denne Befolknings opsparede Kapital stod i Mark, var anbragt i Mark, og for saa vidt den ikke blev reddet ud af denne Anbringelse paa et meget tidligt Tidspunkt — og de, der gjorde det, kan lige saa godt kaldes Spekulanter som de, der ikke gjorde det —, gik den Kapital tabt, og dette har for Befolkningen i dens Helhed i de sønderjydske Landsdele medført, at deres Kapitalreserver er gaaet tabt, og at i samme Forhold deres Modstandsevne overfor den nuværende Rentabilitetskriser er svækket.

Men hertil kommer ogsaa andre særlige Grunde. Foruden den Grund, som det ærede Medlem Hr. Holstein nævnte, at der jo maatte store Kapitalindskud til, særlig i de sønderjydske Landsdele, efter Krigen paa Grund af hele Landbrugets Forfatning, har nu for nylig det sønderjydske Landbrug lidt særlig store Tab som Følge af Kødprisernes dybe Fald og ved Siden deraf ogsaa paa Grund af, at Høsten i Sønderjylland, forårsaget af det uheldige Sommervejr, har været forholdsvis ringe i Aar. Alt dette bidrager til, at Forholdene under Krisen er særlig alvorlige i det sønderjydske Landbrug.

Forholdene er saa alvorlige i de sønderjydske Landbrug, at de forskellige Foranstaltninger, som den højtærede Statsminister omtalte, der nu sidst er gennemført — nogle Forstrækninger af Hypoteklaanefonden, et Tillæg af $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. til Laanekassen og Bemyndigelsen til Jordfonden til at bruge de 10 Mill. Kr., der jo for længst er stillet til Raadighed til Opkøb af Jord, Foranstaltninger, som for øvrigt er tiltraadt fra alle Sider —, ikke vil kunne forslaa, hvis det skal hindres, at Landboerne i Sønderjylland i stort Tal, ja, maaske skarevis, kommer til at gaa fra Hus og Hjem.

Desværre er Forholdet jo det, at det

ikke alene er i Sønderjylland, men ogsaa i Nørrejylland, ja hele Landet, Landboerne trues med Sammenbrud, og de burde alle værnes mod dette Sammenbrud — ikke blot i Sønderjylland, hvor de maaske nok trænger særlig til det. Men det er et Spørgsmaal, om den Opgave, der foreligger, bør løses ved en særlig Lovgivning for Sønderjyllands Vedkommende. Jeg kan derfor ikke være enig med den ærede Forespørger om, at et stort overordentligt Tilskud til Sønderjylland alene er det, man skulde have sin Opmærksomhed henvendt paa. Jeg tror aldeles ikke, at den sønderjydske Befolkning i sin Helhed eller det store Flertal deraf ønsker en ny Særlovgivning, naar blot der paa effektiv Maade træffes Foranstaltninger mod, at de sønderjydske Hjem nu bryder sammen, og jeg maa ogsaa mene, at det vil være svært at finde en Begrundelse for, at Lovgivningsmagten gør Forskel overfor de Landboere, der er stillet overfor den samme Ulykke: uden egen Skyld at blive tvunget bort fra den Virksomhed, som de hidtil har gjort alt for at holde oppe.

Der er jo for nogle Uger siden her i Tinget talt meget om Kriseforanstaltninger paa forskellig Maade, og hvad der rettelig burde gøres, og der er ogsaa vedtaget Lovforanstaltninger i saa Henseende. Jeg maa for mit Vedkommende sige, at hvis Lovgivningsmagten overhovedet vil beskæftige sig med at yde Hjælp til Landbruget i den Krisesituation, hvori det befinder sig, saa tror jeg ikke, man maa hengive sig til nogen Forestilling om, at det er muligt gennem Tilskud eller Laan at tilvejebringe Rentabilitet i et Erhverv, hvor denne Rentabilitet savnes. Dermed være ikke sagt, at Lovgivningsmagten ikke kan gøre noget for at tilvejebringe denne Rentabilitet, men, som jeg saa ofte har paapeget, og som jeg vil nævne her igen i Dag, saa har Lovgivningsmagten i saa Henseende sin første Forpligtelse paa det skattemæssige Omraade. Den skattemæssige Uret, der i Øjeblikket øves overfor Landbruget, og som føles meget haardt, fordi Indtægterne er blevet saa smaa, den er det Lovgivningsmagtens Pligt først og fremmest at fjerne. Men dernæst kan Lovgivningsmagten ved en almindelig Nedsættelse af de store offentlige Udgiftsbudgetter, der i det hele taget forøger Skatte;